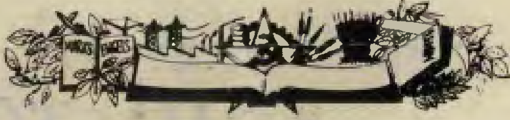
İşçi sınıfının önderliğinde halkımız faşizmi kahredecektir!

Sınıf uzlaşmacılığına hayır! Yaşasın devrimci sınıf sendikacılığı!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yıl: 4, Sayı: 81, 9 Aralık 1977

Faşist demagojiye dikkat!

UDC içinde savaş birliğini oluşturan emekçi halkımız faşizmi ezecektir.

Faşist Türkeş, yerel seçimlerin arifesinde, amaçlarının demokrasi olduğunu, barıştan, özgürlükten yana olduklarını öne sürdü. MHP'nin faşist demagojilerine yenilerini ekledi.

MHP'li saylavlar, meclis içi çalışmalarıyla "aklı başında, saygın saylav" rolü keserken, sokakta, okullarda, devlet organları içinde faşist saldırılar tüm hızıyla sürüyor. 27 aralık günü 40 kadar komando Ankara'nın göbeğinde, sokaklarda faşist belgiler, küfürler bağırarak, sağa sola ateş ederek gösteri yaptılar. Ankara'da, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Ülkü Ocaklı ve MİSK'li faşist komando sürüsü yurtsever öğrencilere bombalarla, makinalı tüfeklerle saldırdı. 100 öğrenciyi yaraladı, birini öldürdü. Çaykur'un başına çöreklenen MHP'li müdürler, üreticilerin alacaklarını ödemeyip bu paralarla komandolarını besliyorlar. Hergün bir ilericinin, yurtseverin, CHP'linin evi ya da arabası havaya uçuruluyor.

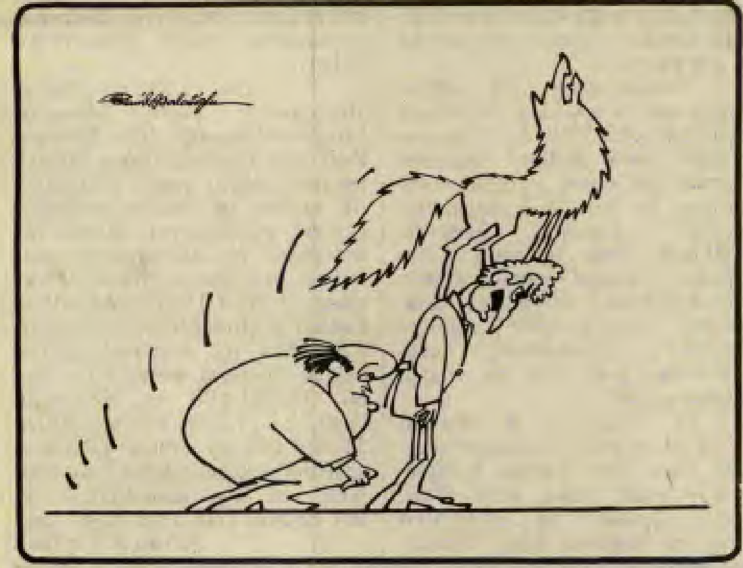
İlericileri, yurtseverleri sindirme amacıyla düzenlenen bu saldırıların yanısıra sürdürülen faşist propaganda, faşist demagoji halkın bilinçsiz kesimlerini kandırmayı amaçlıyor. Faşist Türkeş ve MHP, "toplumculuk", "toplumsal eşitlik" gibi kavramları, halka malolmuş savaş belgilerini çalarak kuzu postuna bürünmüş kurt oyununu oynuyor. Bu, bir zamanlar Hitler'in de kullanmış olduğu beylik bir taktik.

Ancak Hitler Almanyası'nı hatırlatan tek olgu bu değil. CHP yöneticilerinin son yaptıklarına bakıp da Almanya'da Nazi'lere erkin kapılarını açan sağ sosyal-demokratları hatırlamamak olanaksız. Ecevit, istediği kadar partisinin "11 aralık zaferi"nden dem vuradursun, "at izi it izine karışıyor" diye göstermelik demeçler veredursun. Meclis başkanlığı seçimlerinde onun da izi karıştı işin içine. Türkeş CHP'li yeni Meclis başkanı Karakaş'ı kutladığında Karakaş, "sayenizde" diye yanıtlıyordu bu faşist başbakan yardımcısını.

Sağ sosyal-demokrat yöneticilerden başka bir de legal sosyalistler var. Onlar da faşizm tehlikesinin abartıldığından dem vuruyorlar. CHP yöneticilerine küfrederken bir başka açıdan yine onların yaptığını yapıyorlar.

Tüm bunlara karşın işçi sınıfımız, emekçi halkımız TKP' nin belgilerinin ardından, onun gösterdiği, çizdiği savaş yolundan faşizmin üzerine üzerine yürüyor. Faşizmi yenmenin tek yolunun yığın eylemleri, aktif savaşım olduğunu görüyor. Yalnız sandık başında değil, sokakta, okullarda, fabrikalarda faşist komandolarla boğaz boğaza döğüşüyor. TKP, UDC belgisiyle tüm anti-faşist güçleri böylesi bir savaşa çağırıyor. Bugün UDC'ye tutum, anti-faşist savaşıma gerçekten baş koymuş olup olmamanın ölçütüdür.

UDC içinde savaş birliğini oluşturan emekçi halkımız faşizmi ezecektir. Türkeş'ten ve onun itlerinden, faşizme karşı görünüp faşistlerle gizli pazarlıklara gidenlerden, faşizmi bırakıp saldırının sivri ucunu UDC'ye çeviren legalistlerden, pasifist bozgunculardan hesap soracaktır. Faşistler, akıttıkları yurtsever kanının, işçi kanının hesabını kendi kanlarıyla ödeyeceklerdir.

Faşizm ve sosyal demokrasi 2. sayfamızda

ÇAĞRI

TKP'nin Sesi Radyosu'ndan alınmıştır.

Yerel seçimler ülkemizin içinde bulunduğu bugünkü durumda özel bir önem taşıyor. İşbirlikçi büyük burjuvazi ilerici güçlere, başta işçi sınıfına karşı terör ve baskıyı daha da yoğunlaştırıyor. Bunalımdan çıkmak için faşizme tırmanma yolunu bırakmıyor. Yerli-yabancı tekeller büyük vurgunlar vuruyor. Seçilen parlamento aylarca çalışmadı. Genel seçimlerde halkın büyük çoğunluğu bu hükümetin yerine demokratik hak ve özgürlükleri savunan bir hükümeti işbaşına getirmek için oy kullandı. Anti-demokratik koşullar üstelik Cumhuriyet Halk Partisi üst yönetiminin bencil, pasif tutumu halkımızın bu isteminin gerçekleşmesini engelledi. Bu gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etmek, ülkenin sorunlarına gerçekten çözüm getirecek ileri demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek, bu amaçla tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlamak yine gündemde duruyor. Yerel seçimler bu savaşımın dışında değildir.

Faşist bir diktatörlük tehlikesi ortada duruyor. Öte yandan büyük burjuvazi bir AP-CHP ortak hükümeti oluşturmak istiyor. CHP'nin sağa kayan üst yöneticileri de AP ve MHP gibi gerici-faşist partilerle anlaşma yoluna giriyorlar. Meclis Başkanı seçimlerdeki karanlık pazarlık bunun açığa çıkan bir örneği olmuştur. Bu kimseler bugünkü hükümetin programında ve pratiğinde yer alan anti-komünizmi gitgide daha çok benimsiyorlar. Ama CHP'nin sağa kayan üst yöneticilerinin Demirellerle, Türkeşlerle uzlaşmaya yönelmesi, faşist komandoların ülkenin çeşitli yerlerinde CHP'lilere dolu dizgin saldırısını önlemiyor. Onların bu tutumunun CHP örgütü içinde, bu partiye oy veren emekçiler arasında geniş tepkiler uyandırdığı açıktır. Geniş emekçi yığınları, hükümet partilerinin adaylarına olduğu gibi bu gibi adaylara da oy vermezler.

Yasaklanmış olmasına karşın, işçi sınıfımızın öncü savaşkan kolu TKP seçim kampanyasına aktif katılıyor, halkımıza yol gösteriyor. Komünistler her zaman olduğu gibi bu kampanyada da işçi sınıfını, emekçi yığınları örgütleme işine büyük önem veriyor. Mitinglere diğer ilerici demokratik güçlerle birlikte katılıyorlar. Gerici-faşist adayların, bunlarla uzlaşma yoluna gidenlerin halka yıllarca açlıktan, pahalılıktan, yoksulluktan baskı ve terörden başka birşey getirmeyenlerin boş, kof sözlerinin içyüzünü açığa vuruyorlar.

TKP seçime katılan ilerici-demokratik, halktan yana adayların yerel anlaşmalara gitmelerini, birbirlerini desteklemelerini böylece emekçi seçmen yığınlarının oylarını birleştirmelerini öneriyor.

Yerel seçimlerde geniş emekçi yığınlar sandık başına gitmeli, gerici-faşist güçleri geriletmek, onları belediyelerden atmak için oylarını kullanmalıdırlar. Bugünkü halk düşmanı, ulus düşmanı hükümeti oluşturan partilerin, AP'nin, MHP'nin, MSP'nin adaylarına oy yok! Bunlarla karanlık pazarlıklara girenlere, ilerici demokratik güçlere, halka sırt çevirenlere, halka verdiği sözü tutmayanlara, böylesi CHP'li adaylara da oy yok!

Seçmen yurttaş, hükümet partilerinden olmayan, faşist tırmanışa karşı çıkan, işçi sınıfının, ulusal demokratik güçlerin birliğinden yana olan halkın güvendiği adaylara CHP'li olsun, TİP'li, TSİP'li olsun, bağımsız olsun oy ver!

TKP MK 28 Kasım 1977

Asgari Ücret Komisyonu'nun toplantısı yapıldı

Asgari ücretlerin saptanmasında Türk-İş patronlarla elele

Asgari Ücret Komisyonu, gelecek iki yıl için asgari ücretleri saptamak üzere "çalışmalara" başladı. Komisyon, işçi, işveren ve hükümet temsilcilerinden oluşuyor ve bu biçimiyle çok "demokratik" görünüyor. Ancak, bir kere hükümet ve işverenlere karşı işçinin tek oy hakkı var. Öte yandan işçileri Türk-İş'in sarı yöneticileri "temsil ediyorlar". Bu da Komisyon'da işverenden yana üç blok oy anlamına geliyor.

Çalışma Bakanlığı, asgari ücretin brüt 60TL'den 100TL'ye çıkarılmasını uygun gördüğünü açıkladı. Açıklama yapmamakla birlikte, Türk-İş yönetiminin 110TL önerdiği biliniyor. Devlet Planlama Teşkilâtı net 150TL kadar bir öneriyle çıkıyor. İşverenler ise Çalışma Bakanı Cumalıoğlu'nun 100TL önerisine bile ateş püskürüyorlar. Tüm bu hesap kitaplar, etin kilosunun 100TL olduğu ülkemizde, tek sözle gülünç kaçıyor.

Asgari ücret konusunda en gerçekçi değerlendirmeyi ünlü beslenme uzmanı Osman Nuri Koçtürk yapıyor. "Ankara'da Devlet İstatistik Enstitüsü resmi verilerine göre Mayıs 1977'de asgari ücret net 252.28 lira, Ağustos 1977 gayrıresmi perakende fiyatlarına göre de 336.32 lira olmalıdır. Bu hesaplamalar son zamanlardan önce yapılmıştır. Bugün bu miktar 500 lira olmalıdır" diyor.

500 lira, bir yandan asgari ücretin olması gereken miktar diye belirtilirken, öte yandan da işçilerin, emekçilerin yaşamını açık ediyor. Uzmanlara göre insanca yaşam bir aile için günde 500 lira ile olabiliyorsa, bu demektir ki, bugün milyonlarca işçi, emekçi 2-3 günlük yövmiye için bir ay çalışıyorlar. 1500-2000 liraya ömür tüketiyorlar. İşçileri, emekçileri bu sefaletten kurtaracak tek yol devrimdir.

BAKIŞ

Neden 500 lira olmasın?

Emine Engin

Pahalılığın akıl almaz ölçülere ulaştığı ülkemizde, asgari ücretin komisyonlarla değil, ancak kıran kırana savaşlarla saptanabileceği iyice ortaya çıktı. Etin kilosu 100 lirayken, asgari ücret diye gülünç miktarlar öneriliyor.

Asgari ücret, kalifiye olmayan bir işçinin ailesini geçindirebilmesi, insanca yaşatabilmesi için gerekli en az ücret demektir. Uzmanlar asgari ücretin 500 lira olması gerektiğini belirtiyorlar. Bu en gerçekçi istemdir.

Denebilir ki, 500 lirayı kimse kabul etmez, bu yüzden gerçekçi değildir. Ama, devrimciler için gerçekçiliğin, uygulanabilirliğin, ölçütü başkadır.

"Eğer biz, bir istemin 'uygulanabilirliğinden', onun genel olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına değil de, ekonomik ve politik koşulların o günkü durumuna uygunluğunu anlıyorsak, bu tamamen yanlış bir ölçüttür....örneğin, Erfurt Programı'nda memurların halk tarafından seçilmesi istemi. Bu istemin 'uygulanabilirliği' bugünkü Almanya'da kuşkulu olmaktan da ötedir. Ama hiç bir Sosyal-Demokrat (Komünist —İ.S.) istemleri, belli bir anda, belli koşullarda olanaklı olmalarının dar sınırlarına kısıtlamayı önermedi" (Lenin, Toplu Yapıtlar, İng. basım, Cilt: 4, s: 248) diyor Lenin. Türkiye'de de neden işçi sınıfımız 500 lira asgari ücret için savaşmasın? Bugün, kapitalizmin kurallarına göre bile işçilerin hakkı 500 liradır. Neden asgari ücret 500 lira olmasın?

Kürdistan'da ulusal baskılar artıyor

Kürt ulusu, Kürt ve Türk emekçilerinin ortak savaşımıyla kurtulacaktır.

Baskı ve cinayetler tüm ülke çapında sürüyor. Türkiye Kürdistanı'nda buna bir de ulusal baskı ekleniyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazi Kürt halkına nefes aldırmamak için elinden geleni ardına koymuyor.

Bunun son bir örneği de, Türkiye'de uzun bir süredir ilk kez Kürtçe olarak çıkartılan gazetenin kapatılmasıdır. ROJA WELAT adındaki gazete, "Anayasa'nın 3. maddesinin 2. fıkrasında yeralan resmi dil Türkçedir ilkesine aykırı bulunduğu" gerekçesiyle ilk sayısının çıkmasıyla birlikte kapatıldı. Gazetenin sahibi ve yazı işleri müdürü tutuklandı. Böylece işbirlikçi egemen güçlerin, değil Kürt ulusunun haklarını tanımak, Kürt dilinin konuşulup yazılmasına karşı bile ne denli ödünsüz olduğu bir kez daha açıkça gözler önüne serildi.

Kürt ulusunun kurtuluşu ancak, Kürt ve Türk emekçilerinin ortak savaşımıyla gerçekleşecektir.

Faşizm ve sosyal demokrasi

R. Yürükoğlu

Faşizm hiçbir yerde bir gecede gelmedi. Faşizm her yerde burjuva demokrasisi içinden büyüyüp yükseldi. Çünkü faşizm, emperyalizme yükselerek çürüme, can çekişme, geberme dönemine giren kapitalizmin yansımasıdır. Ve faşizmin İtalya, Almanya, Avusturya, Macaristan, Finlandiya ve Bulgaristan'daki tarihsel gelişimini izleyenler için, burjuva demokrasisinin reformcu kanadı sosyal demokrasinin, faşizmin bu yükselişinde oynadığı can alıcı rol bir sır değildir.

Avrupa'da bir çok ülkede faşizmin iktidara gelebilişi yalnızca o günkü sosyo-ekonomik koşulları ya da faşizmin sosyal demagojisini, çalışma biçimlerini vb. inceleyerek anlaşılamaz. Çünkü bunlar faşizmin o gün tekeller için neden zorunlu tek bir yol olduğunu göstermekten pek öteye gidemez. Ama faşizm "kader" değil, "allahın emri" hiç değildir. Faşizmin Avrupa'da neden iktidara gelebildiğini anlamak için o günkü işçi hareketinin durumuna da bakmak gerekir.

Kapitalist Avrupa'nın en büyük, en örgütlü gücü işçi sınıfı yükselmekte olan faşizme karşı birlik içinde karşı durabilseydi faşizm iktidara GELEMEZDİ...

Neden Avrupa işçi sınıfı faşizme dur diyemedi? Bu sorunun aynı zamanda güncel önemi vardır.

Sorumuzun cevabını verebilmek için 1918'lere, "sosyal demokrasinin Orta Avrupa Devrimi'ne ihaneti"ne gitmek gerekir. Faşizmin önündeki "engelleri" temizleyen süreç o yıllardan başlar. 1917-18-19 yılları, kötüleyen ekonomik ortam ve Büyük Ekim Devrimi'nin etkileri altında Orta Avrupa'da devrim yıllarıdır. İşçi sınıfı ayakta. Almanya'da Spartaküsler siperlerde çarpışıyor. Bavyera ve Macaristan'da Sovyetler kurulmuş. Burjuvazinin devrimi bastırmaya gücü yetmiyor. İşçi sınıfı tüm Orta Avrupa'da iktidara elini uzatıyor, tuttu, tutacak. Kapitalizmi yıkılmaktan kim kurtarıyor? İşçi hareketine ilk büyük ihanetini 1914'de Avrupa burjuvazisinin savaş bütçelerini onaylayarak, işçileri 1. Dünya Savaşı'na katılmaya çağırarak yapan Avrupa sosyal demokrasisi. Almanya'daki 1918 devrimini boğazlayan onlardır. Avusturya'daki 1918-1919 devrimini, 1918-1920 arasında burjuva partileriyle "demokrasiyi kurtarma" adına koalisyon yaparak boğazlayan onlardır. Bu, sosyal demokrasinin ikinci büyük ihanetidir.

Bakın o zamanların en önde gelen sosyal demokrat lideri Otto Bauer, "1918 Avusturya Devrimi" adlı kitabında bu durumu nasıl anlatıyor: "... Sokaklarda 'proletarya diktatörlüğü', 'tüm iktidar Sovyetlere'den başka birşey duyulmuyordu... Bu ortamla hiçbir burjuva hükümeti baş edemezdi. Sokak ayaklanması onları bir haftada yıkardı. Böylesi görülmedik güç durumla ancak sosyal demokratlar baş edebilirdi, çünkü geniş emekçi yığınların güvenine sahiptiler..."

Böyle diyerek, yığın savaşının en yükseldiği anda sosyal demokratlar Avusturya'da halk saflarını terkedip tekel partileriyle koalisyona girdiler. (AP-CHP koalisyonuna yatanların kulakları çınlasın) Otto Bauer dışişleri bakanı, bir başka sosyal demokrat Deutsch ise savaş bakanı oldular.

Bu yollarla işçi, emekçi üstünde beyaz terör başladı. Onbinlerce işçi öldürüldü, işçi sınıfının örgütlü gücü dağıtıldı. 1918 Orta Avrupa devrimi bastırıldı. 1934'lerde bu ülkelerde faşizmin iktidara gelebilmesine yolu açan işte bu "1918'ler ihaneti"dir.

Bununla da kalmadı. Daha sonraki yıllarda Avrupa'da faşizmin çizme sesleri yayılırken sosyal demokratlar işçilere üçüncü kez ihanet ettiler. İşçi sınıfının, komünistlerin birlik çağrılarını dinlemediler. "Rejimi kurtarma", "yıkımı önleme" gerekçeleri altında faşizme yeşil ışık yaktılar. "Barışçıl yollar-

Arkası 5. Sayfada

ATILIM KÖŞESİ

Tehlike büyüktür. Türkeş, Demirel'in, AP'nin, CIA'nin, emperyalistlerin, işbirlikçi burjuvazinin parasıyla, her tür desteğiyle, açıktan faşist diktatoraya yürüyor. Bu büyük tehlikeye karşı savaştan yan çizenler, hem kaçak, hem de korkaktırlar. Savaşın yönünü görmeyenler, görmek istemeyenler politik körlerdir. İşçi sınıfının birliğine karşı çıkanlar, sınıf sendikacılığını parçalamaya gidenler haindir! Böyleleriyle savaşmak tarihsel zorunluktur. Savaşın yönü böylesine acımasızdır! (Savaşın Yönü yazısından, ATILIM 1 Kasım 1977)

●

Geçmişte kimi oportünist akımlar, ulusal bağımsızlık ve demokrasinin işçi sınıfının hegemonyası olmadan da gerçekleşebileceğini savunuyorlardı. Bu görüşe göre, sosyalizme bile küçük burjuvazinin öncülüğünde geçilebilirdi. Günümüzde de bir CHP hükümetinin, ülkemizde ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşını utkuya ulaştıracağını savunanlar yok değildir. Bir başka görüşe göre ise, işbirlikçi burjuvazinin egemenliğini kökten yıkmadan da toplumun "demokratikleşmesi" mümkündür.

Gerici egemen güçlerden bazı ödünler elde etmek, demokratik özgürlükleri genişletmek, parlamentodan işçi sınıfının savaşımı yolunda daha geniş ölçüde yararlanmak, devlet kurumlarından gerici-faşist unsurların ayıklanması yolunda kazanımlar elde etmek, dış politikada daha gerçekçi bir çizgi izlenmesini sağlamak, devrime varmayan bir hükümet değişikliğiyle de mümkün olabilir. Örneğin TKP'nin legal çalıştığı bir politik ortamla, bugünkü durumu; özerk kurumlarla, hükümete bağlı kurumları; bir CHP hükümeti ile bugünkü hükümeti; sınırlı parlamenter düzenle, açık faşizmi; NATO'nun askersel kanadından çekilmekle, NATO'ya bugünkü bağımlılığı v.s. birbiriyle kim özdeş sayabilir? Birinciler ikincilere bakarak, demokrasi yönünde adımlardır. İşçi sınıfının, halkın savaşına elverişli koşullar sağlar.

Ama böylesi adımlar, ulusal bağımsızlığın gerçekleşmesi ve ileri demokrasinin kurulması anlamına gelmez. Buna karşılık, ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasinin gerçekleşmesi bir devrim, erk sorunudur.. İşçi sınıfı, Leninci partisinin öncülüğünde bağımsızlıktan, demokrasiden yana bütün ulusal, demokratik güçleri kendi çevresinde toplayabilir, hegemonyasını kurabilir ve erki ele geçirerek, ileri demokrasi dediğimiz politik düzeni gerçekleştirebilir, sosyalizme yolu açabilir. TKP'yi her türlü reformculuktan ayıran politik çizgisinin başlıca özelliklerinden biri budur. (Erk Sorunu, ATILIM, 1 Ekim 1977)

●

Bugünkü koşullarda yığınsallık kuşkusuz üyelerin sayıca arttırılması ile sınırlı değildir. Daha da çok partinin saygınlığını, öncülüğünü, yönetici rolünü en geniş yığınların arasında sürekli arttırmak, partiyi duyurmak, komünistlerin sendikalarda, öteki demokratik yığın örgütlerinde etkinliğini yaygınlaştırmak, her alanda eylem birliğini güçlendirmek gerçekte gizliliğin bütün kurallarını uygulayabilmenin nesnel temelini yaratır.

İşçi sınıfının, partimizin düşmanları yığın örgütlerinde komünistleri boş yere yalıtlamaya çalışmıyorlar. Onların amacı, daha sonraki anti-komünist saldırıya elverişli koşullar yaratmak, öteki demokratik akımları da aynı silâhla vurmaktır. Yığın örgütlerinde TKP düşmanlığı yapanlar işte bu oyuna gelmektedirler. (Gizlilik-Yığınsallık yazısından ATILIM, 1 Kasım 1977)

●

Lenin'in kapitalizmden sosyalizme geçiş teorisinde, proletarya diktatörlüğü öncesi aşamanın da önemli bir yeri vardır. Lenin, bu aşama olmayınca gerçek sosyalizme geçmenin mümkün olmayacağını kesinlikle belirtiyor. Bu aşama devrimci dönüşümlerin uygulandığı, işçi sınıfının demokratik haklarının genişlediği, burjuvazinin egemenliğinin daraltıldığı, işçi sınıfının bütün ilerici devrimci güçlerle sağlam bağlaşıklık kurarak, egemenlikte proletarya diktatörlüğü aşamasına geçişi sağlayacak ölçüde ağırlığını koyması aşamasıdır.

TKP'nin programında ileri demokrasi aşamasının nitelikleri de budur. İleri demokrasi aşaması burjuva egemenliğinin sonunun başlangıcı demektir. İleri demokrasi sorunu, yukarda belirtilen Leninci ilkeler çerçevesinde ele alınmış ve sosyalist devrime geçişin ilk basamağı sayılmıştır. (Ekim Devrimi'nin Evrensel Anlamı - Yasallığı yazısından ATILIM, 1 Kasım 1977)

●

Hitler öncesi Almanya

Max Kurtz, "Daily World" ABD KP günlük gazetesi, 26 Kasım 1977

Almanya Komünist Partisi, Almanya'da faşizm tehlikesini daha 1920'lerin başlarında gördü. 1919'daki dünya ekonomik bunalımıyla tehlike iyice keskinleşmişti. Ernest Thaelmann'ın

önderliğinde Komünist Partisi, faşist tırmanışa karşı işçi sınıfının birlikte eylemi için sürekli çağrı yaptı.

Anti-faşistlere karşı yoğunlaşan saldıralara karşılık vermek için 28 eylül 1930'da "Faşizme Karşı Savaş Birliği" kuruldu. Sosyal demokrat yönetim üyelerinin bu birliğe katılmalarını derhal yasakladı. Berlin'de 130.000 çelik işçisinin Ekim grevi, sosyal demokratların yönetimindeki sendikalar tarafından kırıldı ve grev Komünist Partisi'nin "demokratik" hükümeti devirmek için bir tuzağı olarak yerildi.

31 Mayıs — 5 Haziran 1931'de yapılan Almanya Sosyal Demokrat Partisi Kongresi'nde parti lideri Otto Wels, parti üyeleri ve görevlileri arasında faşizme karşı birleşik cephe için artan isteğe karşı koyabilmek amacıyla faşizmle komünizmi özdeş göstermeye çalıştı.

27 şubat 1932'de Sosyal Demokratik Parti, Almanya Cumhurbaşkanlığı için Mareşal Paul Von Hindenburg'un desteklenmesi çağrısı yaptı. Demokratik güçler bu adımı en gerici güçlere kapitülasyon olarak lânetlediler ve Komünist Partisi'nin adayı Thaelmann'ı desteklediler. 13 Mart 1932 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Thaelmann 4.983.341 oy, burjuva merkez partileri (sosyal demokratlar dahil) 18.651.496 oy, Monarşist Parti 2.557.729 oy ve Hitler 11.339.446 oy aldılar. Yani sosyalistlerle komünistlerin oy toplamı (burjuva demokratik oyları hesaba katmadan bile) Nazi

Arkası 5. Sayfada

Sınıf sendikacılığı üstüne

Memet Kurtalan

DİSK içindeki son gelişmeler, iki önemli kavramı önümüze getirdi: Sendikal politika, devrimci politika.

Sendikal politika, işçilerin yaşam koşullarını iyileştirmek için kendiliğinden ulaştıkları bilinçle bağlıdır. Lenin, bu bilincin ürünü olan sendikal politikayı, "işçilerin, içinde bulundukları koşulların yarattığı sıkıntıları azaltmak yolunda hükümetten önlemler almasını isteyen, ama bu koşulların, yani işçileri sermayenin boyunduruğu altında tutan koşulların yok edilmesini amaçlamayan politika" olarak tanımlıyor. (Lenin, Toplu Yapıtlar, Cilt: 5, s: 387) Demek ki, sendikal politika kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmaya yönelik değildir. Bundan ötürü, yalnızca sendikal politikayla yetinmek reformculuktur, sınıf uzlaşmacılığıdır. Lenin'in deyişiyle, "İşçi sınıfının sendikal politikası, işçi sınıfının burjuva politikasının ta kendisidir" (Lenin, Toplu Yapıtlar, Cilt: 5, s: 426)

Devrimci politika, işçi sınıfının kendisi için politikasıdır. Bu politika burjuvaziden bağımsızdır ve onu alaşağı etmek için işçi sınıfının politik örgütünce, Komünist Partisi'nce çizilip uygulanır. Devrimci politika sendikal planda sınıf sendikacılığı olarak belirir. Bir başka deyişle, Komünist Partisi'nden, onun politikasından bağımsız sınıf sendikacılığı olamaz. O halde, UDC konusunda "DİSK'in tarafsızlığı"nı savunan CHP'li sendikacıların DİSK içindeki işlevi nedir, hangi sınıfa çalışırlar? Bunun açıklamasını Lenin'den okuyalım: "Burjuvazinin sınıf çıkarları, kaçınılmaz olarak, sendikaları, varolan toplumsal düzenin çerçevesi içinde dar ve önemsiz eylemlerde sınırlamaya, sosyalizmle herhangi bir ilişkiden uzak tutmaya gayret eder. Tarafsızlık teorisi, burjuvazinin bu gayretlerinin ideolojik kılıfıdır" (Lenin, Toplu Yapıtlar, Cilt: 13, s: 466)

Legal sosyalistlere gelince. İşin rengi biraz daha değişik. Bunlar, "sosyalizm, komünizm" derler ama işçi sınıfının biricik partisine, TKP'ye düşmandırlar. Onun için, işçi sınıfının devrimci politikasını çizen, uygulayan TKP'nin önerilerine, UDC'ye karşı çıkarlar. Bu legalistlerin her biri kendini işçi sınıfının partisi sayar. O halde, devrimci politika kendilerinden kaynaklanmalıdır. TKP geri itilmelidir. Onlar, bu amaçla, tekelci burjuvaziyle, sağ sosyal demokratlarla, Maocularla ve MİT'le birlikte DİSK'e, hem de en zor günlerinde saldırıyorlar. Eh, oldukça "devrimci" bir politika doğrusu. Ya da küçük burjuvazinin "sosyalist" politikası.

Burjuvazinin, başta ideolojik olmak üzere, her türlü saldırılarına karşı, devrimci politikayı olduğu gibi uygulamak, sürekli ve ardıcıl bir savaşımı gerektirir. Hele, hele büyük yığın örgütlerinde bu politikayı sulandırmadan egemen kılmak için daha da sorumlu ve amansız bir savaşım zorunluktur. Bunu Lenin, Almanya'dan şöyle örnekliyor: "Alman işçi sınıfı, deyim

Arkası 5. Sayfada

TKP ve sendikalar

TKP'nin Sesi Radyosu'ndan alınmıştır.

Son dönemde DİSK'te olup bitenler, komünistleri, onlardan yana olanları sendikalar sorunu üzerine bir daha eğilmeye zorladı. Olup bitenlere kısaca bir göz atalım: MESS patronları, yerli, yabancı tekellerin yöneticileri, hükümet ve öteki işbirlikçi çevreler Maden-İş grevinde olduğu gibi sınıf sendikalarına karşı yoğun bir saldırıya giriştiler. Bu saldırıyı göğüslemek kolay olmadı. Büyük zorluklar yarattı. Bu zorlukları fırsat bilen ve sınıf sendikalarında uzun bir zamandır yuvalanmış olan bazı sağ kanat CHP'li sendikacılar sınıf sendikacılığını reformizme çekmek amaçları için zorlukların yarattığı ortamı fırsat bilip saldırıya geçtiler. Bu aynı zamanda AP-CHP koalisyonunu hazırlamanın yöntemrinden biriydi. Ancak, bazı yöneticilerin dürüst sınıfsal tutumları, işçi sınıfının en bilinçli, en savaşkan bölümünün güçlü sınıfsal tutumu bu manevraları önemli ölçüde boşa çıkardı. Legal sosyalist partiler bu zor durumda anti-TKP ve sınıf sendikacılığının devrimci gelişmesini göremeyecek kadar miyoplaşarak hem gerçek sendika yöneticilerine, hem de TKP'ye karşı küçük hesaplar peşinde saldırılarını yürüttüler.

Oysa önümüzde faşist saldırıları durdurmak, Maden-İş grevini başarıya ulaştırmak, pahalılık, enflasyonda beliren aşırı sömürü düzenini geriletmek gibi bütün demokratik güçleri çevresinde birleştirecek ulusal hedefler ortada duruyor. DİSK'in Aralık ayındaki kongresine, bu gibi politik, sosyal perspektivlerle gidildiği takdirde Türkiye'de devrim sürecine katkıda bulunmak; sınıf sendikacılığında işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak ve ulusal, demokratik güçlerin cephesi yolunda adımlar atmak mümükün olacaktır.

İşçi sınıfının birliğinin sağlanacağı başlıca alan sınıf sendikacılığıdır. Değişik politik

Arkası 5. Sayfada

Ecevitçiler ordubozanlık yapıyor

TKP'nin Sesi Radyosu'ndan alınmıştır

Büyük burjuvazi, egemen çevreler getirdikleri süregen bunalımların içinden yalnız kaba terörle değil, elindeki bütün olanakları, manevelaları da işleterek çıkmak çabasındadır. Birincisi, burjuvazi partileri içindeki çekişmeleri, sürtüşmeleri yatıştırmak istiyor. AP'de, CHP'de, MSP'de, MHP'de iç çelişkiler, kimilerinde kaynaşmalar iyice su yüzüne çıkmıştır. AP'den bir kaçma var. Bütün bunlar, burjuvazi için ayakbağı.

İkincisi, gerici faşist karması hükümet bir açmazdan bir açmaza giriyor. Kendi içindeki sürtüşmeler, post kavgaları biteviye sürüyor. Bu durumda işbirlikçi burjuvazi ve dayandığı yabancı emperyalist çevreler yeni bir kombinezonla başka bir ortak hükümet çatıştırmak istiyorlar. Bu plan çoktan açıklanmıştır. Plan, AP—CHP koalisyonudur. Bu eğilim, dümeni sağa kıran CHP yöneticilerinde görülüyor. Bu yolda işler biraz daha tavına girince burjuvazi kalk borusunu çaldı, Meclis dirildi, gizli pazarlıklar, karşılıklı ödün vermeler sonucunda başkanlık sorunu bir çözüme bağlandı. CHP'den bir başkan seçildi. Kinyas Kartal kahveciliği bıraktı.

Bu olay kimilerini, hele küçük burjuva çevrelerini, kimi gazetecileri oldukça şaşırttı. Alın size Politika Gazetesi'nin 19 Kasım 1977 günlemeli başyazısı. "Koalisyonun Yenilgisi" diye manşet atmış. Buna karşılık gazetenin olayların akışını verişi bambaşka. Ve gazete işin doğrusunu okuyucularına sunuyor. Olay hiç de başyazarın sunmak istediği gibi değil. Okuyucuları, halkı şaşırtmaya kimsenin hakkı yoktur.

Bir defa, seçilen başkan kimdir, ve kimler ona oy verdi? Karakaş eski bir AP'lidir. Sonradan CHP'ye geçmiştir. 12 Mart'tan sonra Balyozcu Erim'in hükümetinde Ulaştırma, Bayındırlık Bakanlığı yapmıştır. Geçmişi böylesinedir. Şimdi, Meclis Başkanlığı pazarlığında bu adam üzerinde taraflar uyuştular. Türkeş, Ecevit'e şart koştu. Başkanlığa gelecek olan anti-komünist olmalıdır, dedi. Ve faşistler, MHP'liler, sonra kimi AP'liler Karakaş'a oy verdiler. Olgular ferman dinlemez. Böylesine direngendir.

Tepede, burjuva partilerinin yöneticileri arasında halktan gizli, bu tür pazarlıklar sürüp giderken işçi sınıfının birliğine, ilerici güçlerin güç birliğine karşı yoğun bir saldırı yürütüldü. CHP'ye bağlı sendikacılar DİSK içinde kazan kaldırdılar. UDC belgisine, bunun yığınlara mal olmaya başlamasına karşı CHP'lisi, AP'lisi, MHP'lisi, faşisti, Maocusu saldırıda elele verdiler.

Savaş durmamıştır. Burjuvazi yeni serüvenlere gidiyor. Ecevitçiler, ordubozanlık yapıyor. Faşist tehlike daha da artıyor. Anti-emperyalist, anti-faşist konumlarda olduklarını ileri süren CHP'lilerin, gerçek yurtseverlerin gözlerini dört açmaları anayurdun geleceği için zorunluluktur. Bu faşist karması hükümeti alaşağı etmek zorunluluktur. Bugünkü Meclis Başkanı gibilerle savaş zorunluluktur. Faşist ve hükümet partilerine, onlarla pazarlık kuran CHP'lilere yerel seçimlerde oy vermek yok! Bu da zorunluluktur. TKP bütün bunları halkımıza duyurmayı zorunluluk bilir, borç bilir.

Savaş durmamıştır, savaş gidiyor.

TKP'nin savaş belgileri yığınları sarıyor. Sınıf savaşı boylarında, grev hatlarında yükseliyor. Yukarıdaki resimde, Dedeman Oteli patronunun her türlü oyunlarına karşı yılmadan grevlerini sürdüren DİSK, Turizm-İş üyesi işçiler, "Sosyalizme Açılan İleri Demokratik Bir Düzeni Devrimci Yoldan Kurmak İçin İleri" ve "Ulusal Demokratik Cephe İçin İleri" belgileri altında görülüyor.

ATILIMI OKU VE OKUT!

İlerici Liseliler Derneği kuruldu

Geçtiğimiz günlerde ilerici yurtsever, devrimci gençlik hareketi yeni bir örgüte kavuştu. Genel merkezi İstanbul'da bulunan İlerici Liseliler Derneği (İLD) kuruldu.

İLD Genel Başkanı Ahmet Özbek, İlerici Yurtsever Gençlik gazetesine verdiği demeçde, "Türkiye orta öğrenim gençliğinin birliğini engelleyici saldırılar, oyunlar, nereden gelirse gelsin, İLD bunlara karşı savaşımda gözünü budaktan sakınmayacaktır. İLD'nin yürüdüğü, işçi sınıfının örgütlü, disiplinli savaşım yoludur." demiştir.

İşçinin Sesi olarak, İlerici Liseliler Derneği'ne işçi sınıfının yolunda başarılar dileriz.

İLD Genel Başkanı Ahmet Özbek

İGD'nin Bursa, Şişli ve Gaziosmanpaşa şubeleri açıldı

Devrimci gençliğin militan örgütü İlerici Gençler Derneği, gün geçtikçe daha da artan baskı ve saldırıları, yurdun her yanında açılan yeni şubeleriyle, yığınsallaşma atılımlarıyla yanıtlıyor. İlerici-yurtsever gençliğin demokratik, yığınsal, savaşkan örgütü olduğunu dosta, düşmana gösteriyor. İGD, son olarak, Bursa, Şişli ve Gaziosmanpaşa'da açılan şubeleriyle, tüzüğünü beşinci kez onaylamadan döndüren MC'yi, yığınsallaşma atılımına yeni örgütler kazandırarak yanıtladı.

Üçüncü savaş yılına giren İlerici Yurtsever Gençlik gazetesi ve devrimci gençliğimizin savaş örgütleri burjuvaziye, oportünistlere vura vura daha da yığınsallaşacaktır.

KDB grev yerlerini ziyaret ediyor

Maden-İş'le dayanışma eylemleri giderek daha da yoğunlaşıyor. Bu eylemlerin bir halkası olarak, Kocaeli Devrimciler Birliği (KDB) 19 kasımda Maden-İş'le Dayanışma Piyangosu düzenledi.

KDB üyeleri, bunun yanında, grevci işçilerimizi grev hattında ziyaret ettiler. Topladıkları yiyecek ve giyecekleri grevci işçilere verdiler. Hep birlikte saz çalıp halay çektiler. "İleri Demokratik düzen", "Çarklar Durdu Elimizde, DGM'yi Ezdik Sıra MESS'de" belgileri bağırıldı. Devrimci gençlerimiz grevci işçilerimizden ayrılırken hep birlikte, coşkuyla "Türkiye İşçi Sınıfına Selâm" marşını söylediler.

Savaşım ve dayanışma yurt dışında da sürüyor

RECKLINGHAUSEN TİD KURULDU

F. Almanya'da 19 kasım günü yapılan çoşkulu bir toplantıyla Recklinghausen'de İşçi Derneği (RETİD) kuruldu.

Bu amaçla 3 ay önce oluşturulan Recklinghausen İşçi Çalışma Gurubu yoğun bir örgütlenme eylemine girişti. Mahalle, sokak ve maden ocaklarında çalışma gurupları örgütlendi. İşçi Tiyatrosu, koro kuruldu. "El Kapıları" sahneye konuldu.

Çalışma gurubu, yapacağı birleşme toplantısı için geniş çapta afişleme ve bildiri dağıtma eylemi yürüttü. Pek çok yerel toplantı düzenlendi. Bu çalışmaların sonucu olarak 19 kasımda 346 Türkiyeli işçi ve öğretmenin katıldığı birleşme toplantısı yapıldı. Toplantıya Recklinghausen valisi Joeger, Eğitim Müdürü Kettner, İşçi Yardımlaşma Bürosu Şefi Valendy ve Şehir Kitaplığı Müdiresi Dr. Kuhlmann da katıldı.

Açılış konuşmasından sonra davul-zurna gösterisiyle başlayan program koro ile sürdürüldü. İşçi Tiyatrosunun işçi sorunlarını ve örgütlenmenin zorunluluğunu anlatan oyunu büyük bir ilgiyle izlendi.

Daha sonra divan seçimi yapıldı. Tüzük onaylandı, örgüt organlarına üye seçildi. Örgütün kuruluşu halk türküleri ve Gelsenkirchen Türkiye Kadınlar Birliği Folklor Ekibinin gösterileriyle geç saatlere dek çoşku içinde kutlandı.

Recklinghausen İşçi Derneği'nin kuruluş toplantısından bir an

FRANKFURT KONSOLOSU KÜRT İŞÇİLERİMİZE KIŞKIRTMA YAPIYOR

F. Almanya'daki Bavyera Radyosu geçtiğimiz ay Kürdistan'a ilişkin bir yayın yaptı. Yayında Kürt halkının tarihi, kültürü ve günümüzde ırkçı-şoven baskıların altındaki yaşamı dile getirildi.

Türkiye Hükümeti, gerici-faşist yayın organları bu programa kan kustular. Türkiye Başkonsolosu Bavyera Radyosu programcılarına baskı yapmaya girişti. Türkiyeli işçiler arasında Türk Kürt kışkırtmacaları tezgahlamaya kalkıştı. Bunun üzerine Frankfurt İşçi Dayanışma Derneği bir bildiriyle baskı ve kışkırtmaları protesto etti. Bildiri "işbirlikçi-tekelci burjuvaziden işçi sınıfının, Türk ve Kürt emekçilerin hesap soracakları gün yakındır." diye son buluyor.

2. MC'YE DİRENİŞ KOMİTELERİ ÇOĞALIYOR

F. Almanya'da "Münih, Rammersdorf ve Çevresi 2. MC'ye Karşı Direniş Komitesi" kuruldu. Komite, Cumhurbaşkanına bir telgraf göndererek 2. MC'yi protesto etti.

Komite yayımladığı bildiride şöyle diyor: "Yıllardır sorunlarımıza hiçbir çözüm getirmeyen, bizleri sadece döviz yumurtlayan tavuk gibi gören bu halk düşmanı hükümet yıkılıp yerine halktan yana bir hükümet kuruluncaya kadar mücadelemizi sürdüreceğiz."

Yunanistan komünistlerinin seçimlerde başarısı

Yunanistan'da 20 kasımda yapılan genel seçimlerin en önemli sonucu, komünistlerin kazandığı büyük başarıdır.

Seçimlerde gericilerin ve onların 5. kolu oportünistlerin oylarında önemli bir düşüş oldu. Buna karşılık Yunanistan Komünist Partisi KKE'nin saylav sayısı 5'ten 11'e, Papandreu'nun başkanı olduğu PASOK'un ise 15'ten 90'a yükseldi. PASOK'un oylarının bu denli artmasının nedeni, onun NATO'ya karşı tutum alarak, Yunan halkının anti-emperyalist özlemlerini belli ölçüde dile getirebilmesidir.

27 yıllık bir illegaliteden sonra 1974'de legal çalışma hakkını kazanan Yunanistan Komünist Partisi KKE, 1974 seçimlerinden bu yana oylarını %100 arttırdı. KKE yayın organı Rizospastis seçim sonuçlarını değerlendirirken, "Yunanistan halkı, ülkeyi NATO'ya bağlama politikasına karşı ve ulusal bağımsızlıktan yana değişiklikler için oyunu kullandı" diyor.

KİM "İÇ", KİM "DIŞ"?

1968'de KKE'den ayrılarak, daha doğrusu, temizlenerek "İç Komünist Partisi"(!) adıyla piyasaya çıkan oportünistler seçimlerde ağızlarının payını aldılar. "Avrupa komünisti" bu parti, sıra sıra bağlaşıklarıyla birlikte oyların ancak %2.7'sini alabildi. "İki Parti Sorunu"(?) ile ilgili bir soruya basın toplantısında KKE Genel Sekreteri Florakis şöyle yanıt verdi: Dünyanın hiç bir yerinde iki parti olamaz. Biz bu sorunun çözümü için işçi sınıfına güvendik... Nitekim, ötekiler çoktan belâlarını buldular".... Gerçekten de Yunanistan işçi sınıfı bu "iç" partiyi elinin tersiyle dışlayıverdi, tek öncü partisi KKE'ye sahip çıktı. Yine aynı basın toplantısında sorulan "KKE artık kapılarını daha çok açacak mı?" sorusunu ise Florakis, "Kapıları ne daha çok, ne daha az açmak söz konusu değildir. Biz, Yunanistan'ın somut koşullarını dikkate alıyor ve tutarlı bir biçimde Marksçı-Leninci ilkelerin ardından yürüyoruz" diye yanıtladı.

KKE Genel Sekreteri Florakis Yoldaş

Bu seçimlerde seçilen komünist saylavların çoğu 27 yıllık baskı ve terör döneminin acılarını şöyle ya da böyle çekmiş büyük komünistlerdir. Saylavlardan Parti Genel Sekreteri Florakis ile komünist ozan Ritzos, yıllarca Yaros adasında birlikte sürgün yatmışlar, Ritzos, Yaros mahpusunda kanla duvara yazılmış yiğitlik öykülerini şiirlerinde dile getirmiştir. Saylavlardan Tony Ambatielos, savaş sırasında Yunan Denizciler Sendikası'nın

Arkası 5. Sayfada

Tony Ambetielos (solda) ve Komünist ozan Ritzos- 20 yıl Yaros adasında sürgün yattı.

Oportünizm yine başkaldırdı-V

Emine Engin

Proletarya neden bağlaşıklık kurmaktan ya da onun örgütsel düzeye yansıması olan cepheden yanadır? Sosyalizme giden yolda önüne çıkan ve öteki kimi sınıf ve tabakaların da çıkarına ters düşen ortak bir düşmanı ortak savaşla yenmek için. Bu ortak düşman monarşi, feodal kalıntılar olabilir. Tekeller, devlet tekelci kapitalizmi olabilir. Ya da kapitalizm olabilir ki, her durumda bağlaşıklar değişir.

Cephenin nesnel temeli vardır. Tüm katılanların çıkarınadır. Ancak herkes cepheyi kendi çıkarları açısından bir konuma oturtur. Örneğin, anti-feodal dönüşümler köy burjuvazisinin maksimum programı, gideceği en ileri noktadır. Proletaryanın ise, sosyalizm için yürüttüğü sınıf savaşının önündeki engelleri temizlemeyi amaçlayan minimum programıdır. Başka bir deyişle, cephenin somut platformu ne olursa olsun, proletarya için cephe sosyalizm hedefinden bağımsız, maksimum programından kopuk düşünülemez. Düşünülürse, cephe kendi içinde bir amaç olmuş, kısa dönemli çıkarlar ana amacın önüne geçmiş, proletarya da açıkçası ihanete uğramış olur. İşte oportünistlerin bugün yaptıkları bunlardır.

Oportünistler, bir kere, partiyi cepheye çevirdiler. Marksizm-Leninizm ilkelerini reddetmenin doğal sonucu budur. Öyle ya, proleter hegemonyasına, diktatorasına, enternasyonalizmine açıkça karşı olan, kendi öz deyişleriyle Marksist-Leninist olmayan, hatta Marksist olanlarla olmayanlar arasında "özgür" tartışmanın sürdüğü, NATO'yu, Ortak Pazar'ı savunan bir partiye herkes girer. Böyle bir temel üzerinde büyümek hiç te önemli değildir. Sosyalizmin sözü edilse de maksimum program budanmıştır.

Kaldı ki, sosyalizmin sözü bile pek seyrek edilmektedir. Ama taşıdıkları komünist adını kolayca değiştiremedikleri için, arada bir sosyalizmden söz etmek zorunda kaldıklarında da, "kendi" sosyalizmlerinin ayrılığı üzerinde duruyorlar. Diyorlar, bizimki Sovyetler Birliği gibi olmayacak, çoğulcu olacak, gerias de var olacak, vs., vs., bizden korkmayın. Böyle bir partiye herkes girebileceği gibi onunla herkes bağlaşıklık ta kurar, cephe de yapar. Bugün emperyalizm Avrupa komünistlerinden korkuyormuş gibi görünüyorsa, bu, oportünist çizgilerinde onları daha da "ileri" itmek, daha çok ödün koparmak içindir. Gerçekte ise, birbirleriyle sıkı fıkı bağlaşıklık içindedirler.

Oportünistler, dünya işçi sınıfının öteki müfrezelerine karşı "bağımsızlıklarını" göz bebeği gibi korudukları halde, burjuvaziye karşı işçi sınıfının bağımsızlığını yok ettiler. Gerçekte işin mantığı da budur. Proleter enternasyonalizminin çıktığı yere ulusçuluk, sınıf barışı kaçınılmaz olarak girer.

Kautskyciler, proleter enternasyonalizmini reddettiler, emperyalist savaşta kendi burjuvaları yanında saf tuttular. Lenin'in deyimiyle, "sosyal şovenist", "sosyal emperyalist" oldular. Bugün kapitalizmin genel bunalımı, ekonomik rekabetin çok şiddetlendiği ama kolayca savaşa dönüşemediği, göreceli olarak uzunca bir süreç içinde dönem değiştiriyor. Bugünkü oportünistler de ekonomik savaşta kendi burjuvazilerinin yanında yer alıyorlar. Örneğin, L'humanite'de dünyanın bir çok ülkelerini sömüren "ulusal" (!) bir petrol şirketinin "bizim yayılmamız sizin yayılmanızdır" diyen koca sayfa reklâmına raslanabiliyor. İtalya'da "tarihsel uzlaşma" adı altında tekelci burjuvaziyle açıkça bağlaşıklık kuruluyor. Ortak Pazar destekleniyor, NATO savunuluyor. Emperyalistler arası çelişkilerde doğrudan saf tutuluyor.

Adını koyalım. Oportünistlerin bağlaşıklık ya da cephe politikası, görünüşte ne denirse densin, özde işçi sınıfına karşı burjuvaziyle, sosyalist ülkelere karşı emperyalizmle bağlaşıklık kurmaktır. Lenin, oportünizme boşuna 5. kol demiyor.

KKE neden ilerliyor?

Cemile Çakmak

Büyük Partizan Savaşı'ndan sonra KKE illegal çalışmak zorunda bırakılmıştı. 27 yıllık çetin, özverili bir illegal savaştan sonra, 1974'te legal çalışma hakkını yine kazandı. Legal olarak katıldığı daha ilk seçimlerde 5 saylav çıkardı.

SAVAŞKAN GELENEKLER

KKE'nin bugün hızla artan etkinliği, bu yiğit Parti'nin savaşkan gelenekleriyle, Partizan Savaşı'yla yakından bağlıdır. Sovyet İzvestia gazetesinin 28 Ekim 1977 sayısında yazdığı gibi, "Yunan halkının çok çeşitli kesimleri Ulusal Kurtuluş Cephesi EAM'nin içinde ve çevresinde, ülkelerinin kurtuluşu için savaş bayrağının altında toplaştılar. EAM Yunanistan Komünist Partisi'nin insiyatifiyle kurulmuştu. Yunan Komünistleri Cephe'nin öncü gücü ve gerçekten ulusal çapta olan Direniş Hareketi'nin ruhu idiler. Yunanlılar, faşizme karşı yiğit savaşlarıyla Hitler Almanyası'nın yenilgisine değerli bir katkı yaptılar".

Kimileri Partizan Savaşı'na kara çalıyorlar. Koca bir "yanlış", "sekterlik" listesi çıkarıyor, bunları yenilgiyle kanıtlamaya kalkışıyorlar. Bu kimileri, 1905 Rus Devrimi'nin yenilgisini, yenilmiş olduğu halde bu devrime Lenin' in biçtiği yüksek değeri unutuyorlar. Gerçekte

Arkası 5. Sayfada

DÜNYAYA BAKIŞ

İSPANYA KOMÜNİST PARTİSİ LENİNİZMİ "BIRAKIYORMUŞ" (?)

İKP Genel Sekreteri Don Carillo, 1978 başında yapılacak olan Parti Kongresi'nde Leninizmi bırakma "olasılığının"(?) büyük olduğunu söyledi. "Leninizmin, dünyada, Avrupa'da ve İspanya'da ortaya çıkan değişmeler sonucunda eskidiğini", belirten Don Carillo, "bu, Leninci teoriyi uygulayamayız, demektir. Bu yüzden kendimizi yalnızca Marksist olarak tanımlamak daha doğru olacaktır", diyerek Marksizm-Leninizm'i bölmeye, Marks'a hakaret etmeye kalkışmıştır. Bu yol hiç de yabancı değildir. Bugünkü sosyal demokrasi de aynı yoldan daha 1918'lerde geçmişti.

Öte yandan, Amerika gezisinde yaptığı bir basın toplantısında Don Carillo İspanya'da krallığı, Amerikan üslerini ve Ortak Pazarı savundu.

DON CARİLLO'YA KORKU SALAN ANILAR

"İspanya İşçilerinin Komünist Partisi" Genel Sekreteri Enrique Lister'in "Anılar"ının 2. cildi yayımlanacaktır.

Marksist-Leninist olan Lister, aynı zamanda üstün yetenekli bir askeri uzmandır. Askeri eğitimini 1932-1935 yıllarında Sovyetler Birliği'nde yapmış, Kızıl Ordu'da Generallik rütbesine kadar yükselmiştir. İspanya İç Savaşı'nın da en kahraman albaylarından olan Lister, savaşın en umutsuz günlerinde, Franco ordusunu Ebro Irmağı kıyısında büyük bir bozguna uğratmıştı.

Yayımlanacak olan ciltte Lister, Don Carillo'nun 1939-1970 arasında türlü entrikalarını belgeleriyle açıklamaktadır. Lister, kitap hakkında basına verdiği demeçte, Carillo için, Başbakanın danışmanı demiştir. Carillo'nun kitabı endişe ile beklediği belirtilmektedir.

ŞAŞACAK NE VAR?

Enver Sedat, bir barış meleği gibi İsrail'e gitti. Çadırlarda, kamplarda, evsiz yurtsuz sürünen Filistin halkına iharetini emperyalizm ile sıkı bağını, bir kez daha belgeledi.

Sedat'ın bu gezisi, dizi dizi ihanetleri, Mısır'ın son yıllarda gözlenen, emperyalizmle kucaklaşma sürecinin halkalarıdır. Bu sürecin ise altında yatan, Mısır'ın kapitalist gelişmesinin ulaştığı düzeylerdir. Mısır'a bakıp Türkiye'nin Mustafa Kemal'den Mendereslere, Bayarlara uzanan dönemini anımsamamak elde değildir. Anti-emperyalist bir konumdan, devlet kapitalizminin ebeliğinde sermaye birikimi, burjuvazinin palazlanması ve emperyalizmle kucaklaşmaya. Mısır'da bu Nasır'dan Sedat'a.

Sedat yönetimine karşı Mısır işçi sınıfının, halkının çıkışları geniş boyutlar alıyor. Bu da Mısır Komünist Partisi'nin likidasyon zincirini kırıp, işçi sınıfı içinde hızla örgütlenmesiyle bağlıdır. Girdiği cephe içinde kendini eriterek kendi kendini fesheden Parti, öz eleştiri yaptıktan sonra diriliyor, sınıf savaşının, demokratik savaşımın başını çekiyor.

BÜYÜK BRİTANYA'NIN "DEMOKRASİSİ"

Geçtiğimiz haftalarda Britanya'ya üç SS subayı geldi. Hitler'in koruyucularından Meyer, SS albayı Harzer ve Kossens, Waffen-SS'ler hakkında 1115 fotoğraf içeren bir kitabın reklâmını yapmaya geldiler. Bunlardan Harzer ülkeye sokulmadı, geri döndü. Kossens Tutucu Parti saylavı Guinness'in çağrılısı olarak kaldı. Mayer ise tutuklandı, sonra geri gönderildi.

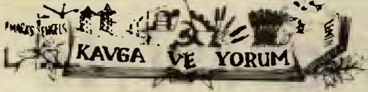
İlk bakışta gerçekten demokratik bir çıkış gibi gözüken olaya biraz daha yakından bakınca oyun iyice anlaşılıyor. SS subaylarına karşı bir yandan kararlı bir tavır gösterilmeyip, bir yandan tutuklama gibi sansasyonel işlemlere girişilince, adamlar kahraman oldular. Normal yollardan bulamayacakları olanaklar açıldı. Saatlerce Televizyon'a çıkıp, "tutuklanma" üzerine "fikir" ileri sürdüler, kitabın reklâmını en iyi, bulunmaz bir biçimde yaptılar. Böylece milyonlar onların propagandasını dinledi. Ve "demokrasi" oyununun altından açık seçik faşist, SS, Nazi propagandası çıkıverdi.

Batı Avrupa ülkelerinde kimilerinin dilden düşürmedikleri "demokratik gelenekler" işte böyle. Bu geleneklere bakıp ta proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini inkâr etmek, gören göze en azından komik geliyor.

EMPERYALİSTLER ANGOLA'DA KARŞI DEVRİM PEŞİNDE

Sovyet TASS ajansı, Angola üzerine yayımladığı yorumunda, 1976 temmuzunda Zürih'de yaptıkları gizli bir toplantıda Kissinger, NATO Avrupa Kuvvetleri Komutanı General Haig ve Güney Afrika Başbakanı Vorster'ın, Angola hükümetini devirmek için gizli bir operasyon planladıklarını açıkladı. Ayrıca TASS, Angola'daki karşı devrimci UNİTA hareketine silâh verdiği için CIA'yı suçladı.

Angola'da resimdeki gibi çocuklar artık işte çalışmak zorunda değil. Genel eğitimi yaşama geçirmek için savaşım yürütülüyor.

Baştarafı 2. Sayfada

dan, 'demokratik' yöntemlerle faşizme 'dur' diyeceğiz'' safsatasıyla yığınları oyaladılar. İşçi sınıfı içinde tekelcilerin ajanı olarak çalıştılar, proleter saflarını böldüler.

O yıllardaki grevlere karşı sosyal demokratların tutumu söylediklerimize somut örnektir. İngiliz İşçi Partisi ve Sendikalar Birliği yöneticileri İngiltere'de 1926 genel grevini kırdılar. İtalya'da reformist yöneticiler, işçilerin dalga dalga işgal ettikleri fabrikaları tekrar kapitalistlere verdiler. Almanya'da içişleri bakanı sosyal demokrat Severing 1929'da Berlin'deki 1 Mayıs gösterisine ateş açtırarak yığınla işçiyi öldürdü.

Sosyal demokratlar öte yanda yoğun bir anti-komünizme daldılar. Tırmanan faşizme karşı parlamento nutuklarıyla sahte bir savaşım verirken, komünistlere karşı tüm ''ustalıklarıyla'' savaştılar. ''Komünizmle savaş'' günlük sloganları oldu. Hitler'in kuduz ''kasırga birlikleri''ne dokunmazken Alman işçi sınıfının savaşkan birliği ''kızıl cephe''yi yasaklayıp dağıttılar. Faşizmin iktidara oturuşunu önleme açısından en kritik yıllar olan 1932 ve 1933'ün ilk üç ayında komünistlerin defalarca yaptıkları birleşik cephe çağrılarını sorumsuzca reddettiler. (''Ulusu cephelere bölmeyeceğiz'' diyenlerin kulakları çınlasın.)

Avrupa'da faşizmin iktidara gelebilişi işte böyle hazırlandı.

Dönüp bugün yurdumuza baktığımızda insana ''tarih kendini tekrarlıyor'' gibi geliyor. CHP'nin sağ sosyal demokrat üst yönetimi AP ve MHP gibi gerici-faşist partilerle karanlık pazarlıklara giriyorlar. Halkımızın umudu UDC'ye çeşitli demagojik gerekçelerle, kelime oyunlarıyla karşı çıkıyorlar. Ortalıkta ''AP-CHP-MHP koalisyonu'' lâfları dönüyor. DİSK'i ve öteki yığın örgütlerini bölmeye, onları CHP yönetiminin sağ politikasının kuyruğuna takmaya çalışıyorlar. Türkeşçi katillere karşı dişe dokunur hiçbir şey yapmıyorlar. İşi söylevlerle geçiştirme yolundan yürüyorlar. CHP içinde sol sosyal demokratları, halktan yana kişi ve çevreleri buduyorlar. Giderek daha yoğun biçimde anti-komünizm yapıyorlar. ''DİSK'ten komünistleri temizleyeceksiniz'' emirleri veriyorlar. En ufak bir anti-emperyalist konum almıyorlar. Kısacası, ''Ecevitçiler ordubozanlık yapıyorlar''.

Ne var ki, TKP Merkez Komitesi'nin 28 kasım 1977 günlü çağrısında denildiği gibi, ''CHP üst yöneticilerinin Demirellerle, Türkeşlerle uzlaşmaya yönelmesi, faşist komandoların ülkenin çeşitli yerlerinde CHP'lilere dolu dizgin saldırmasını önlemiyor. Onların bu tutumlarının CHP örgütü içinde, bu partiye oy veren emekçiler arasında geniş tepkiler uyandırdığı açıktır.'' Çünkü CHP'ye oy veren yığınlar, yöneticilerinin vaatlerini gerçekten benimsiyorlar. Can güvenliği istiyorlar. Emperyalistlerden, yerli finans oligarşisinden, faşizm belâsından kurtulmak istiyorlar.

Tarihten ders almak gerek. Faşizm geldi mi ayırmadan vuruyor. Faşizm zorbalık demektir. Faşizm parlamenter yollarla, seçimlerle, altedilemez. Onun dayanağı oy değildir. Faşizm ancak yığın savaşımıyla yerle bir edilir. FAŞİZME ''DUR'' DENEMEZ. DURMAZ. FAŞİZM ANCAK EZİLİR, KAHREDİLİR.

Bu da ancak halkımızın en geniş birliğinin Ulusal Demokratik Cephe içinde örgütlenmesiyle gerçekleşecektir. Ve de gerçekleşecektir. FAŞİZMİ KAHREDECEĞİZ.

ABD Komünist Partisi bildiri yayımladı:

"Grev kırıcısı Carillo"

Carillo'nun Yale Üniversitesi'ndeki grev kırıcılığı üzerine ABD KP 19 kasımda bir bildiri yayımladı. Bildiriyi özetle veriyoruz:

İspanya Komünist Partisi'nin önde gelen ''simalarından'' Santiago Carillo gezisine, ABD işçi sınıfını küçük gören, en evrensel, en temel sınıf normlarını bile aşağılayan, bayağı bir davranışla başladı. Yale Üniversitesi'nde Otel ve Lokanta İşçileri Sendikası'nın uzun bir süredir ve tüm güçlüklere karşın başarıyla sürdürdüğü grevin gözcülerini hiçe sayarak Üniversite'ye girdi.

Carillo, hem grevci işçilerden, hem de ABDKP Genel Sekreteri Gus Hall'dan grevcileri desteklemesini isteyen telgraflar almıştı. Hall'un telgrafında, ABD senatörlerinden Mc Govern ve Ribicoff'un, hatta Çalışma Bakanı Marshall'ın bile Yale'deki grev hattını aşmayı reddettikleri bildiriliyordu.

Carillo, grevdeki işçilerin en çok sömürülen ve en düşük ücretli işçiler arasında olduğu, ayrıca büyük çoğunluğunun kara derili ve İspanyolca konuşanlardan olması nedeniyle, ırksal ve ulusal ayrıma karşı da savaşım vermek zorunda kaldığı gerçeğiyle ilgilenmediğini açıkça gösterdi.

Carillo, grev kırıcılığına neden olarak, saptanan tarihte Yale Üniversitesi'nde konuşmak üzere kontrat imzalamış olmasını da gösterdi. Böylece Carillo, ortalama emekçilerin bile (nerede kaldı Komünist önderler!) öteki emekçi kardeşleriyle ömür boyu bozmadan saklamayı görev bildikleri kontrat yerine, kapitalist iş kontratlarına uymayı seçti.

Komünistlerin de ülkemize özgürce girip çıkabilmeleri için verilen uzun savaşımda Partimizin sayısız özverileri oldu. Öte yandan, Sovyetler Birliği'nin direngen barış savaşımı sonucunda Helsinki'de bu konuda olumlu kararlar alındı.

Carillo'nun gezisi, başta komünistler olmak üzere, işçi hareketinin önemli kesiminin demokratik haklar için yığınsal savaşımıyla gerçekleşebilmiştir. Carillo bu gerçeği anlar diye umardık.

İspanya'da faşizm hüküm sürerken, Franco 2. Dünya Savaşı'nda ordularını tüm insanlığa, özellikle de Sovyetler Birliği'ne ve (bu arada) ülkemize karşı sürdüğünde, ne ABD Komünist Partisi ne de sendika önderlerinin büyük çoğunluğu, İspanyol halkı ile Franco'nun faşist rejimini birbirinden ayırmada hiç yanılgıya düşmediler.

Gerçekten de Yale'deki davranışından sonra Carillo, tam George Meany'nin anlaşabileceği türden bir komünist olduğunu gösterdi.

Grev hattını geçmekle ve ABD işçi hareketine ağız dolusu hakaretler yağdırıp aşağılamakla Carillo, sendika düşmanı patronların ve emeğin dünya çapındaki sömürücülerinin yüreklerine su serpmiş oluyor.

Grev hattını geçmekle ve ABD işçi hareketine ağız dolusu hakaretler yağdırıp aşağılamakla Carillo, sendika düşmanı patronların ve emeğin dünya çapındaki sömürücülerinin yüreklerine su serpmiş oluyor. Hangi safta olduğunu en açık biçimde somutta göstermiş oluyor. Carillo'nun Yale'deki grev kırıcılığı revizyonizmden ayrı olarak ele alınamaz.

Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist ülkelere dil uzatmanın mantıksal sonucu, ekmek için savaşan işçilerin grev hattını kırmaktır.

İspanya'da anti-emperyalist, demokratik ve sosyalist savaşım veren kardeşlerimizle, yoldaşlarımızla olan sınıfsal bağlarımızı her zaman yükseklerde tuttuk. Partimiz en yiğit evlâtlarını Lincoln Birliği ve Uluslararası enternasyonal tugay içinde İspanya iç savaşına gönderdi. Biz ABD komünistleri, İspanya halkı ile dayanışmamızda da dalgalandırdığımız proleter enternasyonalizmi sancağıyla her zaman onur duyduk. Yine de duyarız.

Ancak, yabancı konukların yurdumuza, işçi sınıfımızın ve emekçi halk yığınlarının verdiği haklı savaşımı destekleyen partizanlar olarak gelmelerini beklemek de hakkımızdır.

Henry Winston — Başkan
Gus Hall — Genel Sekreter

ABD Komünist Partisi

KKE neden ilerliyor?

Baştarafı 4. Sayfada

unutmuyorlar, bunlar Leninizmi ''biraz sekter'' buluyorlar ama açıkça söyleyemiyorlar.

Evet Partizan Savaşı, yenilgiyle sonuçlanmasına karşın, tarihte altın harflerle, nice yiğitliklerle, akıl almaz özverilerle yazıldı. Faşistler, genç partizanları hora çekerken kurşuna dizdiler. Bugün bu yiğitlerin kol kola iskeletlerini buluyorlar. Her 5 aileden biri iç savaşta şehit verdi. Şehitlerin kanı boşuna akmadı. KKE'nin Yunan halkıyla böyle kan bağı vardır. Şehit aileleri de bugün KKE'nin çevresinde kümeleniyorlar. Parti 1974'te legale çıkınca, örneğin Selânik' te, yüzlerce dede, nine Parti merkezine eski daktilolar, paslı baskı makinaları taşıdılar. ''Oğlum savaşa gidince bana emanet etmişti'', ''Kızım giderken bahçeye gömmüştü'' dediler.

OPORTÜNİZMLE SAVAŞ

KKE'nin hızla artan etkinliğinin altında yatan en önemli neden, bu Parti'nin 1950'lerin ortasında boyveren revizyonizme karşı yürütmüş olduğu ardıcıl savaştır. Bu savaş sonucunda arınmışlığıdır.

1968'de temizlik eylemi başlayana dek oportünistler, Lenincilerin büyük gücü ve savaşı karşısında ancak türlü entrikalarla, darbe yöntemleriyle ayakta durabildiler. Leninciler zındanlara, sürgünlere atılırken, burjuvazi oportünistleri ''özgür'' bıraktı. ''İç'' adını, burjuvazinin izniyle ve desteğiyle takınabildiler. Özellikle 1973'ten bu yana KKE'nin hızla gelişmesi karşısında, bugün ''içleri'' boşaldı. Yok olma sürecinde hızla ''ilerliyorlar''.

Kimileri oportünist partiyi hâlâ ikinci bir komünist partisi''(!) olarak göstermeye çabalıyorlar. Böyle bir tutum, işin başlangıcında ''yanlış'' olarak adlandı. Yunanistan'da tek parti vardır: KKE.

Yunanistan'da ''Avrupa komünistleriyle'' aynı oportünist çizgiyi savunan partinin, verdiği ödünler karşısında geçici çıkar bile sağlayamaması da vurgulanması gereken bir nokta. Gösteriyor ki, sınıf savaşının yüksek olduğu ülkelerde devrimci ateş sağ oportünizmin pasifist buzunu eritiyor. Türkiye'deki legal sosyalist parti yöneticileri bu gerçekten ders almalıdırlar.

Türkiyeli ve Yunanistanlı devrimciler, nerede, ne zaman biraraya gelseler, bir belgi yükseliveriyor: ''TKP-KKE!'' TKP ve KKE arasındaki proleter enternasyonalist bağlar, sevgi ve dostluk, iki ülkenin işçilerini, halkını, devrimcilerini de birbirlerine daha sıkı bağlıyor. Proleter enternasyonalizmi, oligarşiler arası çekişmeleri, ekilen düşmanlık tohumlarını ezip geçiyor.

●

Hitler öncesi

Baştarafı 2. Sayfada

Partisi'nin aldığından çoktu. Hiçbir aday mutlak çoğunluğu alamadığı için bir tur seçim daha yapıldı. Kasım ayındaki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Komünist Partisi'nin sloganı, ''Hindenburg'a bir oy, Hitler'e bir oy, Hitler'e bir oy ise savaş için bir oy demektir'' idi.

Ardından Komünist Partisi Merkez Komitesi ''Anti-faşist eylem'' çağrısı yaptı. Çağrıda Nazi Partisi finans kapitalin terör örgütü olarak tanımlanıyordu. Komünist Partisi faşizme karşı birleşik eylem için sosyal demokrat partiye baş vurdu ama sağır kulaklarla karşılaştı... Bir sonraki parlamento seçimlerinde Komünist Partisi 5.369.698 ile tarihinde en yüksek oyu aldı. Sosyal demokratlar 7.959.712 oy, merkez partileri 5.792.506 oy ve Naziler 13.779.111 oy aldılar. Sonuçta sosyal demokratların oylarında daha düşüş, KP'nin oylarında keskin bir artış ve Nazilere giden 2 milyonluk bir oy fazlası görüldü.

Komünist Partisi Merkez Komitesi, faşizme karşı birleşik cephe eylemi için çağrılarını aralıksız sürdürdü. Leipzig'de belediye meclisi başkanlığına bir sosyal demokrat Komünistler sayesinde seçildi ve böylece bir nazinin seçilmesi önlendi. Gitgide daha çok sayıda ''anti-faşist eylem'' çıkışları sosyal demokrat taban üyelerinin ve partisiz anti-faşistlerin katılımıyla gerçekleşmeye başladı.

13 ocak 1933'de Komünist Partisi'nin ''Hindenburg'a bir oy, Hitler'e bir oy demektir'' sloganındaki uzak görüş doğrulandı. Hindenburg yeni hükümeti kurmakla Hitler'i görevlendirdi. Komünist Partisi sosyal demokrat partiye ve onun yönetimindeki sendikalara genel grev için başvurdu. Çağrı reddedildi. Gerisi acı tarihtir.

●

TKP ve sendikalar

Baştarafı 2. Sayfada

inançlara sahip olan, dine bağlı olan ve olmayan emekçi yığınları sınıf sendikalarında sömürüye, baskıya, emperyalizme, faşizme karşı savaşta biraraya geliyorlar. Aynı zamanda sınıf sendikacılığının sürekli olarak sürdürebilmesinin başlıca güvencesi komünistlerin yönetici kadroyu oluşturmalarıdır. Ama komünistler sendikalardaki bu gerçeği göz önünde tutarak, sınıf sendikacılığını ustaca, öncülük ve sorumluluk anlayışıyla uyguladıklarında yönetici duruma gelebileceklerini unutmamalıdırlar. Bilmek gerek ki, Türkiye koşullarında emekçi yığınlarının bir bölümü burjuvazinin yoğun propagandasının etkisiyle komünistlere karşı çekingen bir tutum takınır, önyargılardan zor kurtulur. Bu durum, sendikalara da yansır. Aynı zamanda şu gerçeği de unutmamak gerek: Partinin politikasını benimsemeyen, hatta onu eleştiren herkes anti-komünist sayılamaz. Anti-komünizmin niteliği bambaşkadır. Avrupa komünist ve işçi partilerinin Berlin Konferansı'nın kararlarında bu nokta açıkça belirtilmiştir. Bu durumu göz önünde tutarak komünistler sendikalarda sömürüye, baskıya, emperyalizme karşı savaşımda, sabırla yığınları eğitmek, ikna etmek, dostu, düşmanı bu savaşın içinde yığınlara göstermek zorundadırlar.

●

Sınıf sendikacılığı üstüne

Baştarafı 2. Sayfada

uygunsa, birçok ideolojilere bölünmüş durumdadır. İşçilerin bir bölümü katolik ve kıralcı sendikalarda, bir başka bölümü İngiliz treydüniyonculuğunun burjuva hayranlarının kurduğu Hirsch-Duncker sendikalarında örgütlenmiştir. Üçüncü bölüm de Sosyal-Demokrat (Komünist - red.) sendikalarda örgütlenmiştir. Sonuncu grup, ötekilerden çok daha kalabalıktır. Sosyal-Demokrat (Komünist - red.) ideolloji, bu üstünlüğü, ancak bütün öteki ideolojilere karşı amansız bir savaşımla sağlayabilmiştir ve ancak böyle koruyabilecektir''. (Lenin, Toplu Yapıtlar, Cilt: 5, s: 385)

İşte böylesi bir savaşım anlayışını başa alan sınıf sendikacıları, sınıf güdüsü olan sendikacılar, bilinçli işçiler, işçi sınıfının sınıf sendikacılığı temelinde yükselen birliğini bozmak isteyenlere yol vermeyeceklerdir.

Yunanistan Komünist Partisi'nin

Baştarafı 4. Sayfada

önderlerindendir. Maria Damanaki, Atina Politeknik olaylarında illegal radyodan halka çağrı yapan öğrenci lideridir. Genç Komünistler Birliği KNE'nin Sekreteri Dimitris Gontiakis ise faşist cunta sırasında hapislerden kurtulamamış bir savaşçıdır.

KKE oportünistlerden arındıktan sonra hızla güçleniyor. Son seçim başarısı, bu güçlenmenin yalnızca bir halkasıdır. Marksçı-Leninci ilkelerin peşinden ardıcıl yürüyen KKE, daha da güçlenecektir.

Londra'da işçi gecesi yapıldı

Londra'da, dikim fabrikalarında kurulan Maden-İş'le Dayanışma Komiteleri 26 kasımda Maden-İş yararına bir işçi gecesi düzenledi. Gecede Maden-İş'li yiğit grevcilerle dayanışma konuşmaları yapıldı. Bu şanlı grevin Türkiye işçi sınıfının savaşımındaki yaşamsal önemi vurgulandı. İngiltere'deki Maden-İş'le Dayanışma Komitelerinin sayısının daha da arttırılacağı, bağış toplama çalışmalarının yoğunlaştırılacağı belirtildi.

Gecede, ayrıca, davul zurna eşliğinde halk oyunları oynandı. Halk türküleri ve devrimci işçi marşları söylendi. Maden-İş yararına piyango çekilişi yapıldı, yiyecekler satıldı.

İngiltere'deki işçilerimizin bu eylemi gerek Maden-İş'li grevcilerin davasını duyurma açısından, gerekse örgütlenme açısından önemli bir adım oldu.

İşçi gecesinden iki görünüş

Maden-İş greviyle dayanışma gecesi

Lancashire bölgesindeki sosyalistlerin yığın örgütü LTİB, Maden-İş'le dayanışma kampanyasının bir parçası olarak, 3 aralıkta Manchester'da bir gece düzenledi. Geceye İngiltere'nin çeşitli yerlerinden, Manchester ve çevresinden kalabalık bir işçi ve öğrenci kitlesi katıldı.

Gecede YTİB'in Artvin, İTÖF'ün Antep ekipleri, Leeds Türkiyeli Öğrenciler Birliği'nin korosu gösteriler yaptılar. Yunanlı, Iraklı, İranlı ve Kıbrıslı ilericiler de gecede birer mesaj okudular ve Maden-İş'e ortak bir dayanışma telgrafı çektiler. Manchester Üniversitesi Türk Öğrenci Derneği de geceye bir mesaj sundu.

Gecenin ikinci bölümünde Maden-İş yararına bir piyango düzenlendi. İşçi tiyatrosu grevi anlatan bir pandomim sundu. Gece İTİB korosunun türkü ve marşlarıyla son buldu.

Geceye tüm katılanlar, Maden-İş'e bir telgraf çekerek grevi sonuna kadar destekleyeceklerini belirttiler. Gece LTİB'in Maden-İş'le dayanışma kampanyasında başarılı bir eylem oldu.

YUNANLI ÖĞRENCİLERİN DAYANIŞMASI

Yunanistanlı Komünist Öğrencilerin Örgütü Panspudastiki, Manchester'da Yunanistan seçimleriyle ilgili bir toplantı düzenledi. Toplantıya katılan LTİB temsilcisi de Türkiye'deki sınıf savaşımının keskinliğini ve şanlı Maden-İş grevini anlattı. Toplantının sonunda Yunanlı öğrenciler Maden-İş grevine kendi aralarında bağış toplayarak dayanışmalarını belirttiler.

İTİB GYK toplandı

İTİB'in 2. Genel Yönetim Kurulu toplantısı 4 aralık günü yapıldı. Toplantıya Birmingham Türkiyeli İlericiler Birliği MTİB'den, Loughborough Türkiyeli İlericiler Birliği EMTİB'den, Leeds Türkiyeli İlericiler Birliği YTİB'den, yeni kurulmuş olan Manchester Türkiyeli İlericiler Birliği LTİB'den, Londra'dan Batı Londra İşçi Birliği BLİB'den ve İTİB merkezden Genel Yönetim Kurulu üyeleri katıldı. Manchester'de kurulmuş olan LTİB'in özverili bir çalışmayla, çok kısa sürede önemli bir gelişme göstermesini coşkuyla karşılayan GYK, LTİB'i doğrudan asal üyeliğe aldı.

Toplantıda 6. Olağan Genel Kurul'dan bu yana geçen süre içindeki çalışmalar değerlendirildi. Aksayan yanlar üzerinde devrimci bir örgüte yaraşan açıklık ve kararlılıkla eleştiri, özeleştiri yapıldı. Gelecek döneme yönelik önemli kararlar alındı.

OKUYUCULARIMIZ YAZIYOR

Kürdistan'da ırkçı ve şoven baskılar

Ben Siirt'in Batman ilçesindenim. Son günlerde İkinci MC bütün azgınlığıyla halkın üzerine saldırıyor. Gün geçmiyor ki, bir ilerici, devrimci katledilmesin. Hayat pahalılığı halkın belini büktü. Bütün bunların yanısıra Doğu'da Kürt halkı üzerinde ırkçı, şöven baskılar artmakta.

Bütün bunlar gelişen işçi sınıfı hareketini bastırmak içindir. İşçi sınıfı önderliğinde gelişen anti-faşist, anti-emperyalist hareketi boğmak içindir. İşçi sınıfımızın biricik sınıf ve kitle sendikası DİSK'i yıpratmak içindir.

Bugün bu faşist baskıların bir kolu da Batman'da boy gösteriyor. MHP'nin örgütleriyle açıktan birleşmeyen bozkurtlar MTTB'yi üs alıp, onun içinde örgütlenmeye başladılar. Bu eylemler üç amaç güdüyor.

1) Doğu'da işçi sınıfı bilimi doğrultusunda gelişen hareketi boğmak. İlerici yurtsever güçlerin gelişmesini önlemek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. İlerici güçlerin biricik örgütü olan İGD'nin Batman Şubesi bugüne dek birkaç kez taşlandı. Ama MTTB'li bozkurtlar gereken dersi aldılar.

2) Sık sık kavgalar çıkartarak halka, devrimciliği bir sokak kavgasıymış gibi göstermek, devrimci hareketi halktan soyutlamak.

3) Sözde bile olsa kendisini faşist olarak göstermeyen MTTB içinde örgütlenerek hem saldırganlıklarını sürdürmek, hem de MTTB'yi iyice MHP'lileştirmek.

Ama beylere bir çift sözümüz var! İşçi sınıfının bilimi doğrultusunda gelişen güçler gözü kapalı değil. Uyumuyoruz. Oyunlarınız boşa çıkacaktır. İlerici yurtsever gençliğin halkla olan bağlarını kimse koparamayacaktır. İGD'ye uzanan eller kırılacaktır. İGD emin ve sert adımlarla ilerleyecektir. Onun yoluna çıkan sağ ve "sol" faşistler gereken dersi alacaklardır. UDC'nin güçlendirilmesi için her zaman DİSK'in yanındayız. Bizi bu yoldan hiç kimse alıkoyamayacaktır.

Kovduk emperyalistleri ..20' lerde
burjuvazi adına
bujuvazi kondu yurdun
topraklarına
arkadan vurdu bizi
tutukladı,
hapse attı.
Zindan, işkence
pranga, zincir
ama sökmedi
— 57 yıldır yanan bir ateşle
sönmeyecek
"sol memenin altındaki
cevahir!"

İ.K
Batman

Anti-faşist savaş

Anti-faşist, anti-emperyalist savaşım, tekellerin egemenliğine karşı verilen savaşımdır. NATO'ya, CENTO'ya, ABD emperyalizmine, AET emperyalizmine karşı savaşımdır. Bunların işbirlikçisi yerli tekellere karşı savaşımdır. Bu savaşımda utkunun garantisi ise işçi sınıfımızdır. Onun öncülüğünde, hegemonyasında köylülerden, diğer emekçi katmanlardan oluşan UDC'dir.

Bugün UDC'ye, sol içinde bazı hainler de saldırıyı yoğunlaştırdılar. Ancak işçi sınıfımız dostunu da düşmanını da unutmayacaktır. Tıpkı 1917 Ekim Devrimi'nde Rus işçi sınıfının Menşevikleri tarihin çöplüğüne gömdüğü gibi, Türkiye işçi sınıfı da, oportünistleri, likidatörleri tekelci burjuvazinin azgın ağzı Somuncuoğullarıyla aynı mahkemede sanık sandalyesine oturtacaktır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşımında somut görevler bizi bekliyor. Bunların başında ulusal bağımsızlığın yeniden kazanılması, demokrasinin sağlanması var. Tekellere karşı bu amaçlar uğrunda savaşta işçi sınıfı diğer emekçi katmanlarla güçbirliği, savaş birliği yapacaktır. Ortak kazanılan zaferin meyveleri ortak toplanacaktır. Fakat başarısızlıklar da yalnız işçi sınıfına değil, tüm emekçilere zarar verecektir. Çünkü faşizm sadece komünistleri değil tüm kendiyle uyuşmayanları kıyar. Bu sosyalisttir, bu sosyal demokrattır demez. Bu nedenle UDC'nin temeli somuttur, hedefleri somuttur, görevleri acildir.

İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız MC'nin baskı, terör ve yıldırma yöntemlerini boşa çıkaracaktır. Burjuvazisinden de, kendini arkadan hançerlemek isteyen küçük burjuva sosyalistinden de hesap soracaktır.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZ!
YAŞASIN UDC!
141-142 KAKACACTIR!
TKP ÖZGÜR OLACAKTIR!

B.K.
Ordu

İştir kişinin aynası

Devrimci belgiler, devrim sürecinin objektif koşullarından kaynaklanan belgilerdir. Atılan belgilerin ise hemen, bugünden yarına gerçekleşmesi beklenemez. Böyle bir şeyi bekleme, Marksizm-Leninizmin devrimci diyalektiğini anlamamak olur. Bizi yanlış yorumlamalara götürür. Bu da düşmanın işine yarar. İşte UDC belgisine de bu bakış açısından yanaşmak gerekir.

Ülkemizde bugün işler böylesine kritikken, bazı legal sosyalist partiler UDC belgisi üzerinde oynuyorlar. DİSK içindeki bozguncu eylemleriyle işçi sınıfını arkadan hançerlemeye çabalıyorlar. Böylece de saldırının sivri ucunu TKP'ye çeviriyorlar. Hem böyle yapıp hem de utanmadan "İşçi sınıfının partisiyiz, Marksist-Leninistiz" diyorlar. Çünkü bunlar TKP'nin güçlenmesini ve UDC'nin oluşmasını kendi oportünist politikalarının sonu olarak görüyorlar.

Sınıf savaşı horoz dövüşü değildir. Erk kavgasıdır.. Sınıf savaşını anlamayıp horoz gibi kabaranların başında TİP geliyor. Ona alkış tutan ise burjuvazinin ta kendisidir. Lenin, "Seni öveni söyle sana yanlışını söyleyeyim" der.

TİP yöneticilerinin göremedikleri bir gerçek daha var: Tarih böylelerinin acı sonlarının örnekleriyle doludur.

Ç.T.

İŞÇİNİN SESİ'nin bu sayısı 14.000 adet basılmıştır

1917 - 1977

Şoreşa Sosyalîst Oktiyabır Pîrozbe!

Long Live the Great Socialist October Revolution!

Es lebe die Große Sozialistische Oktoberrevolution!

Komeley xwêndıkaranî Kurdistan le derewey welat
Association of Kurdistan students abroad
Vereinigung der Studenten Kurdistans im Ausland

Yaşasın Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi — Yurt dışındaki Kurt öğrencileri

İŞÇİNİN SESİ .... 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ
Sahibi. .... İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
Yazışma Adresi .... 56, Mansfield Rd. Ilford, Essex, England
Masrafı 15p .... Yıllık Abone £6(sterlin) (Almanya için 30 DM)
Baskı .... Anvil Printers Limited (T.U.)